

Ved en fortsat besvarelse af spørgsmål 68 a (oktober 1973) (jfr. bilagshæfte til beretning af 1. oktober 1973 side 53) har ministeriet henvist til notat af 9. oktober 1973 udarbejdet af socialstyrelsen.*)

Spørgsmål 73 b:

Udvalget udbeder sig supplerende besvarelse, hvori nærmere redegøres for forskellen imellem kollektivboliger (§ 59, stk. 2) og beskyttede boliger (§ 79).

Svar (april 1974):

De *kollektivboliger*, der omtales i lovforslagets § 59, stk. 2, og i tilsvarende gældende bestemmelse i omsorgslovens § 3, har været såvel kommunale pensionistboliger som private kollektivboliger. Det karakteristiske for disse boliger er, at der ikke i henhold til den *sociale* lovgivning er fastlagt nogen visitationsordning, givet forskrifter for indretningen eller fastsat regler om hjælp til huslejen. Det drejer sig principielt om almindelige lejligheder, som gennem etablering af fælles medhjælp og særlige indretninger kan gøres mere hensigtsmæssige som boliger for personer med et *beskedent behov* for kollektive foranstaltninger.

I modsætning hertil er de *beskyttede boliger*, for hvilke der for første gang foreslås lovregler i forslaget § 79, stk. 2, bestemt for personer, der har et *plejehjemsbehov*, der er for stort til, at de kan klare sig i en almindelig bolig, men dog ikke så stort, at de bør optages i et plejehjem. I overensstemmelse hermed skal socialministeren ifølge § 81 udarbejde retningslinier for indretningen. Der skal ifølge § 83 gælde samme visitationsordning som for plejehjem, og det sociale udvalg skal ifølge § 86 fastsætte en leje efter retningslinier, der gives af socialministeren.

Omend den enkelte beskyttede bolig i det ydre fremtræder som en selvstændig lejlighed, forudsættes den forsynet med fælles indretninger i så høj grad, at den i realiteten må betragtes som en del af en institution.

Det tilføjes, at kollektivboliger med så udbyggede fælles indretninger, at de vil kunne henføres under bistandslovforslagets § 79, stk. 2, på nuværende tidspunkt i *mangel af særlige lovregler* i praksis kan mod-

tage støtte efter omsorgslovens § 3 (en bemærkning herom findes i pkt. 10 i socialministeriets cirkulære af 18. december 1972 om omsorg for invalidepensionister og folkepensionister).

Spørgsmål 75 b ikke trykt.

Spørgsmål 75 c:

Hvorledes vil ministeren stille sig til i lovforslagets § 63, stk. 1, at opretholde den gældende maksimumsgrænse på 7 børn?

Svar (april 1974):

Som det fremgår af svarene på spørgsmål 75 og 75 a, er forslaget om at nedsætte børnetallet fra 7 til 5 stillet af socialstyrelsen på basis af svenske undersøgelser og efter anbefaling af børne- og ungdomsforsorgens pædagogiske nævn. Begrundelsen er, at det ikke kan anses for betryggende, at en dagplejemor alene påtager sig ansvaret for den daglige pasning og pleje af 6-7 småbørn.

På denne baggrund finder socialministeriet det betænkeligt at opretholde maksimumsgrænsen på 7 børn.

Spørgsmål 77 a:

Udvalget udbeder sig ministerens vurdering af, hvorvidt § 63 bør omformuleres på følgende punkter:

- 1) i stk. 3 præciseres, at tilsynet gælder såvel den i stk. 1 som stk. 2 omhandlede dagpleje,
- 2) stk. 1, 2. pkt., omformuleres under hensyn til, at der for en umiddelbar betragtning kunne være en modsigelse mellem denne bestemmelse og stk. 2.

Svar (april 1974):

Ad 1) Som nævnt i bemærkningerne til § 63 suppleres tilsynsbestemmelsen i stk. 3 af bestemmelserne i lovforslagets kap. 8: Særlige regler for børn og unge. Da det klart fremgår heraf, at det sociale udvalg har pligt til at føre tilsyn med de forhold, hvorunder børn i kommunen lever, finder socialministeriet det unødvendigt at præcisere, at netop det i § 63, stk. 3, nævnte tilsyn gælder såvel den i stk. 1 som den i stk. 2 omhandlede dagpleje.

*) Det meget fyldige notat, der vedrører hjælpemiddelcentraler, er udeladt.